

арховитѣ думи, и въобщѣ седеше въ шатърѣтъ който бѣше вѣнъ отъ Вавилонъ, и глѣдаше Ефратата като течеше. А смущаваха го много знаменія. Тѣй щото най голѣмийтъ и най личнийтъ лъвъ, когото Александръ бѣше хранилъ, като го ухапна единъ питоменъ оселъ, та умрѣ. А другъ пжтъ, когато Александръ бѣше се съблѣкълъ за да се намажи, и играеше съ топка, та другитѣ младеши, които хвърлеха топката, когато Александръ искаше да си земе дрѣхитѣ, видеха единъ челоуѣкъ, койго стоеше мълчешкомъ на царския тронъ, и носеше царский вѣнецъ и царското облекло. И като го осѣдиха, та за доста врѣме остана безгласенъ. А едвамъ като дойде на себе си, казалъ че се наричаше Дионисъ, а родомъ отъ Мессинія; казалъ имъ още че бѣха го наклеветили за нѣщо си, за то бѣ доведенъ тукъ отвѣтъ морето, и че за много години е билъ въ окове. Но най послѣ като му се яви Сарапий, отвърза му веригитѣ, и го донесе тукъ, а му заповеда да земе облеклото и короната на царьтъ и да седи тукъ мълчишкомъ.

§. 74. Тѣзи нѣща като чу Александръ, та спорѣдъ както казаха прѣдвѣщателитѣ уби челоуѣка, а той бѣше пѣленъ съ скърбъ, недоумѣние и малодушие, за то прѣстана вече отъ да се надѣва на боговетѣ, и се сумяваше даже отъ своитѣ си приятели. А най паче се плашеше отъ Антипатра и отъ чадата си, защото единий му синъ нареченъ Иолъ му бѣше виночерпецъ, а